

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Den hvide Hind

Citation: Winther, Christian: "Den hvide Hind", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid79020/facsimile.pdf> (tilgået 16. april 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

— Og før de det aned, stod Mutter dem næst,
Og trued: »Nu veed jeg, hvad tjener Jer bedst!
Snart vil I nok trænge
Til Bord og til Senge,
Til Gryde, til Vugge, til Degn og til Præst!«

DEN HVIDE HIND.

Skjøn Jomfru vinked med Haanden hvid,
Hun stod paa Høielofts Svale:
»Du favre Jæger! kom hid! kom hid!
At jeg nu kan med dig tale.

Og hør mig nu, du Jæger fin!
Hvis du vil min Attraa stille,
Saa fange du mig den hvide Hind,
Som hist i Skov mon spille.

Den spiller om i den grønne Lund,
Der har den sit Natte-Stade,
Og kjøler sin rosenrøde Mund
I de sødtbeduggede Blade.

Og fanger du mig den hvide Hind,
Da skal den din egen være,
Hvad heller du faaer, hvad meest dit Sind
I Længsel kunde begjære!« —

Da Natten kom og de Stjerner smaa
Paa Himlen tindrede stille,
I Skoven monne den Jæger gaae
At bede Dyrene vilde.

De Vagtler fløited i Sommerkorn,
I Krattet de Nattergale;
Den Jæger blæste sit Sølvhorn,
Saa det klang i Top og i Dale,

Han stod saa taus paa den grønne Sti,
Hensjunken i drømmende Tanker; —
Da piled den hvide Hind forbi
Hen over de lyngklædte Banker.

Da vaagned han op, da iled han med,
Hans Fod, hans Hjerte fik Vinger.
Den lokked ham sødt, den drog ham afsted
Som Jomfruens vinkende Finger.

Den dandsede let paa de slanke Løb,
Let monne han efter følge!
Den skinned saa klar, at Nattens Svøb
Ei kunde dens Flugt ham dølge.

Den standsed og stirred med Vemodsblik,
Som stod der i Øiet en Taare;
Dybt gjennem hans Barm som Lyn det gik,
Det smelted og smerted saa saare.

Og atter sprang den; da sluktes ud
Vesthimmels dæmrende Kerter;
I Øst forkyndte sig Dagens Bud, —
Og trætte var Begges Hjerter.

Den standsed igjen, liig spæde Lam,
Der fjæler i Løv sig bange;
Saa fløj den paany — og gjækked ham —
Men blev dog tilsidst hans Fange.

En purpurskinnende Silkesnor
Han slog om Halsen den ranke;
Da fulgte den Hind ham villigt, hvor
Han skred over Dal og Banke.

Han ledte den ind over Borgebro,
Hen frem under Høielofts Svale:
»Kom hid, skjøn Jomfru! her staae vi To
Og ville nu med dig tale!

Her stander jeg med den hvide Hind,
I Nat jeg fanged i Skove;
Jeg slipper den aldrig, den er jo min,
Glem ei, hvad du monne mig love!«

Han stødte i Horn, men paa Svalen kom
Ei frem den Ranke, den Blide.
Med Eet han vendte sit Hoved om, —
Da stod hun alt ved hans Side.

Hun Purpurtømmen om Halsen har,
Den silkeflettede Grime!
Da segned hans Haand; men Hjertet bar
Sin Blomst i den samme Time.

»Tak have du Jæger, faur og huld,
Du løste den Trolddom fra mig!
Nu tage du alt mit Gods og Guld
Og mig — ifald du vil ha'e mig!«

DANDSEN VED GLUMSØ.

Hver Aftenstund, naar Faar og Ko
Var malket og var flyttet;
Naar Barn og Bo var bragt til Ro,